

Sygn. akt II AKa 300/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2013r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Zbigniew Kapiński

Sędziowie: SA – Józef Ciurko

SA – Barbara Lubańska-Mazurkiewicz (spr.)

Protokolant: Marzena Brzozowska - st. sekr. sąd.

przy udziale Prokuratora Elżbiety Kozakiewicz - Jackowskiej

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2013 r.

sprawy M. R.

oskarżonego z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego W. P. w. W.

z dnia 21 maja 2013 r. sygn. akt V K 149/12

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację obrońcy za oczywiście bezzasadną;

- zwalnia M. R. od uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa;

- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. W. – Kancelaria Adwokacka w W. 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł, w tym 23 % VAT, za obronę z urzędu przed sądem odwoławczym.

UZASADNIENIE

M. R. został oskarżony o to, że:

- w dniu 17 maja 2012 roku w W. przy ul. (...) używając wobec E. S. przemocy w postaci złapania za prawe przedramię, posługując się przy tym nożem kierowanym ostrzem w stronę pokrzywdzonej zabrał jej w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki S. (...) o wartości 1 tys. zł. przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy W. – P. w. W. wyrokiem z dnia
21 maja 2013 r. sygn. akt V K 149/12:

I. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu M. R. uznał go za winnego tego, że w dniu 17 maja 2012 r. w W., działając w celu kradzieży, posługując się nożem, grożąc natychmiastowym użyciem przemocy wobec E. S. zabrał telefon komórkowy marki S. (...) wartości około 1 tysiąca złotych, na szkodę w/w pokrzywdzonej, przy czym czynu tego

dopuszczył się przed upływem 5 lat od odbycia kary powyżej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne tj. czynu z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, z mocy art. 280 § 2 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

II. na zasadzie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu M. R. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 18 maja 2012 r. do dnia 24 lipca 2012 r. i od dnia 23 marca 2013 r. do dnia 21 maja 2013 r.;

III. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. W. kwotę 1328,40 zł (tysiąc trzysta dwadzieścia osiem złotych czterdzieści groszy) brutto tytułem kosztów obrony z urzędu oskarżonego M. R..

IV. zwolnił oskarżonego M. R. od obowiązku uiszczania opłaty i pozostałych kosztów postępowania w sprawie przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżyła **obrońca** oskarżonego w części tj. w pkt I i II.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, mianowicie:

I. art. 7 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, a w konsekwencji przyjęcie jedynie na podstawie zeznań pokrzywdzonej, przeciwnych wersji oskarżonego, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, do popełnienia którego ten od początku się nie przyznawał;

II. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez przyjęcie, że oskarżony odebrał telefon pokrzywdzonej grożąc jej nożem i chwytając za prawe przedramię, podczas gdy biorąc pod uwagę, że:

- pokrzywdzona i świadek M. Z. zeznali, iż w celu odzyskania telefonu podjęli pościg za uzbrojonym w nóż napastnikiem, co jest działaniem niebezpiecznym dla zdrowia i życia, sprzecznym z zasadami logiki i doświadczenia życiowego,

- nie można wykluczyć, że obrażenia przedramienia pokrzywdzonej powstały w innych okolicznościach niż podaje pokrzywdzona,

- gdyby oskarżony rzeczywiście zagroził nożem pokrzywdzonej, zwracając się do niej takimi słowami, jak to ustalił Sąd, i biorąc pod uwagę znaną pokrzywdzonej reputację oskarżonego, byłoby to działanie w zupełności wystarczające dla osiągnięcia przez oskarżonego zamierzonego celu, bez potrzeby chwytania pokrzywdzonej za przedramię,

- zeznania świadków przesłuchanych w sprawie nie pozwalają na ustalenie jednej, nie budzącej wątpliwości wersji przebiegu zdarzenia,

Sąd powinien dostrzec, że zachodzą nie dające się usunąć wątpliwości i rozstrzygnąć je na korzyść oskarżonego.

Podnosząc powyższe zarzuty na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. wniosła aby Sąd odwoławczy:

1) zmienił wyrok w zaskarżonym zakresie, orzekł odmiennie co do istoty sprawy i uniewinnił oskarżonego od dokonania przypisanego mu czynu, ewentualnie,

2) uchylił wyrok w zaskarżonym zakresie i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym a uzasadnienie zostało sporządzone, na podstawie art. 457 § 2 k.p.k., na wniosek obrońcy.

Stawiając zaskarżonemu wyrokowi obrazę przepisu art. 7 k.p.k., apelująca nie wskazała żadnego racjonalnego argumentu, mogącego skutecznie podważyć dokonaną przez Sąd orzekający ocenę materiału dowodowego.

Niezgoda skarżącej, co do uczynienia za podstawę ustaleń faktycznych zeznań pokrzywdzonej wynika z faktu, iż depozycje tego świadka zaprzeczają wyjaśnieniom oskarżonego, który nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Sąd orzekający nie dał wiary jego wyjaśnieniom, stanowisko swoje należycie uzasadnił a Sąd Apelacyjny je podzielił. Zauważyć należy, że M. R. nie kwestionował swej obecności na miejscu zdarzenia i kradzieży telefonu pokrzywdzonej lecz ta okoliczność uszła uwadze skarżącej, zarówno w zakresie sformułowanych zarzutów, jak też w treści wniosku podstawowego apelacji o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego.

Zdecydowanie błędne jest stanowisko obrońcy jakoby podniesione w zarzucie z pkt II apelacji okoliczności, wynikające z zeznań pokrzywdzonej, winny wzbudzić nie dające się usunąć wątpliwości co do tego, by oskarżony odebrał telefon grożąc E. S. nożem oraz chwytając ją za prawe przedramię. Dowolne i nie poparte żadnym argumentem jest twierdzenie, że obrażenia przedramienia pokrzywdzonej mogły powstać w innych okolicznościach niż podaje świadek. Bezskuteczne jest, dla zakwestionowania sposobu działania oskarżonego wobec pokrzywdzonej, pozbawione racjonalności na tle realiów niniejszej sprawy, stanowisko skarżącej odnośnie zachowań, wystarczających dla osiągnięcia przez sprawcę zamierzonego celu. Obrońca z dużą przesadą oceniła postępowanie pokrzywdzonej i świadka M. Z. (2), którzy podjęli pościg za oskarżonym, jako niebezpieczne dla zdrowia i życia, i niezgodnie z treścią dowodów zarzuciła, że zeznania świadków nie pozwalają na ustalenie jednej, nie budzącej wątpliwości wersji zdarzenia.

Sąd Apelacyjny podzielił ocenę dowodów dokonaną przez Sąd orzekający oraz wnioski z oceny tej wysnute, co do popełnienia przez M. R. przestępstwa w kształcie przypisanym mu zaskarżonym wyrokiem. Sąd Apelacyjny podzielił też dokonaną przez Sąd I instancji ocenę prawną działania oskarżonego i uznał, że orzeczona kara pozbawienia wolności w najniższym ustawowym wymiarze, nie tylko nie jest karą rażąco surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k., ale jest wręcz karą łagodną.

Sąd Apelacyjny na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, gdyż nie posiada on środków finansowych a orzeczono wobec niego bezwzględnie karę pozbawienia wolności. Nadto na wniosek obrońcy zasądził zwrot kosztów nieopłaconej obrony świadczonej z urzędu przed Sądem odwoławczym, w stawce podstawowej, powiększonej o podatek VAT.

Z tych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.